

U města Naimu, což je 10 km od Nazaretu, se potkávají dva zástupy. Jeden je plný života – vždyť Ježíš bezprostředně před tím uzdravil setníkova otroka. Slyšet Ježíšova slova, být svědkem uzdravení – to dává člověku energii a přímo vlévá radost do žil. Druhý průvod je plný smutku, pláče a zoufalství. Není pro matku nic horšího, než když jí zemře syn. Vy víte, že v tehdejší době to byl pro matku - vdovu i její živitel a právní zástupce. Dva průvody se zastaví. Ježíš je zastaví a ženě, která o pomoc už ani nedokáže prosit, zcela konkrétně pomáhá. Vdova z Naimu prožila zázrak, který jí určitě rozzářil a změnil život. Neumíme si ani představit radost a úžas této ženy nad vzkříšeným dítětem.

Většina lidí ale tento typ zázraku neprožije.

Někdo si dokonce při slyšení tohoto příběhu posteskuje. Škoda, že se takové divy nedějí i dnes a přímo nám. Bylo by úžasné, kdyby ti, kteří nás v našich očích předčasně opustili, vstali z mrtvých a ještě nějaké roky tu žili s námi.

Ježíšovi bylo líto zoufalé ženy, nevyhnul se jí, nevedl svůj zástup lidí jinudy, aby se nesetkal se smutkem a bolestí. Naopak - neotálel, zbytečně nemluvil, pomohl.

Není to však primárně to, pro co k nám na zem přišel. Pán Bůh nepřišel popírat to, jak tento svět stvořil. Člověk se narodí, žije a jednou odchází.

Bible je plná příběhů, kdy lidé viděli zázrak a neudělalo to s nimi vůbec nic. Ale také jsou příběhy, kdy Bůh podle našich očí a měřítek nepřichází, nereaguje a právě tehdy se projeví víra. Víra, která posiluje a proměňuje a obstojí i bez viditelného zázraku shůry. O takovou víru jde Bohu především. O důvěru, která se spolehne a zůstane věrná i přes všechna úskalí života.

Pán Ježíš nepřišel proto, aby nám prodloužil dny našeho pozemského života. On vstoupil do tohoto světa, aby nás smířil s Bohem skrze obětování sebe samého na kříži. A zároveň učil lidi tak, aby změnilí své smýšlení a přimkli se k Bohu ještě tady na zemi. Ježíš nabízí život v Boží blízkosti. To si však člověk nejprve musí uvědomit své hranice a svou závislost na Bohu.

Ježíš je dárcem skutečného života. Ukázal to tehdy v městě Naim a potvrdil to, když za nás, nejen fyzicky ale i duchovně umírající, sám zemřel.

Tenkrát naimský chlapec nemusel být uložen do hrobu. Ale Ježíš zemřel a byl pohřben za branou Jeruzaléma.

Tehdy se vrátil syn své matce.

Ale Ježíš zemřel – namísto nás všech. Kristus je vítězem nad smrtí. Ne kvůli tomu jaké zázraky činil, ale čím vším na místo nás prošel. Skutečně zemřel a skutečně byl Bohem vzkříšen. A právě toto jeho vítězství nad smrtí nám umožňuje pravý život s Bohem i našimi blízkými.

Dnes vzpomínáme na své zesnulé, děkujeme za jejich život, prosíme a věříme, že jsou v Boží blízkosti. Autor žalmu 119, z kterého jsme dnes četli, si dobře uvědomoval roli člověka ve světě a víme, že se to týká i nás. Nikdo neví, jak dlouhý čas má tady na zemi ještě vyměřený. Proto bychom si měli připomínat, jak obrovským Božím darem je život, jak vzácný a neopakovatelný je každý den. Lidská podpora, sounáležitost a odpuštění jsou hodnoty, které činí svět méně bolavým a nepatrně pootvírají dveře do Božího království už tady na zemi.

/Slovo na neděli 5. 11. 2023 Dana Kalivodová/